

Baardsen, Gjest

Gjæst Baardsen Sogndalsfjærn,

hans Elskov og Fængselsliv.

Forfattet af ham selv.

V box 11: 323

Gud troste mig, som maa i Slavekjæder,
Dg skumle Fængsel sukke Livet hen,
Forsilde jeg begangne Feil begræder,
Forsilde vil jeg vende om igjen.
Kun Græmmelse, kun glædelose Dage,
Dg bittert Nag mit Hjerte føle maa.
Mig hjælper ei at klynke, ei at klage,
Kun taus jeg sukker i min skumle Braa.

Jeg onsker dog min Sang man vilde høre,
Dg af min tunge Skjæbne vorde vis.
Sid en og hver den maa i Hjertet røre,
Dg vække Frygt for Lovens tunge Ris,
Som haardt har smertet mig og mange flere.
Ulykkens Sønnar, Dotre ligesaa;
Man skulde ei saa flur vort Tal formere,
Ei Lastens Vei saa let henføres paa.

Ei blev jeg mer end Andre født Misdæder,
Engang og jeg var fro og hjerteglad,
Den Moder, som min Skjæbne nu hegræder,
Engang saa haab'fuld ved min Bugge sad.
Jeg vorte frem i Kundskab som i Alder,
Min Læfers Gunst og Ros jeg daglig nød,
Al! Ingen da i Tanken falder,
Hvad Skjæbnen siden mig at prove bød.

Saa svandt da mine første Aar og Dage
I Sorgløshed og barnlig Uskyld hen,
Min Moder from jeg stræbte at behage,
Dg blev af hende elsket omt igjen,
Dg skjønt saa tidlig faderløs jeg bliver,
At jeg ei nævne kunde Fadernavn,
En god Opdragelse hurr mig dog giver
Dg ved sin Fliid erstatted' Fadernavn.

Til By og fjerne Egne bort jeg ilte,
Mit Hjem og Fødested jeg snart forlod,
En Tid mig Skjæbnen saare blidt tilsmilte,
Dg Lykken gunstig var og gav mig Mod.
O Kjærlighed! din hulde klare Kjerte
Antændtes tidlig i mit unge Bryst:
En yndig Pige fængslede mit Hjerte,
Hun blev mit Alt, hun var min Fryd og Lyft.

Besjelet af de rene, kjære Tanker
At snart min Pige vorde skal min Brud,
Paa Havets Volger usofragt jeg vanter.
Jeg trodser Farer, trodser Storm og Slud.
Af ren og salig Glæde slog mit Hjerte,
Hvergang jeg nærmed' mig den kjære Havn,
Hvor min Constance omt mig elske lærte,
Hvor først jeg stammede det hulde Navn.

Al! Verdens Glæder er som oftest korte,
Os Skjæbnens Storme tumle grunt afsted,
De lyse Dage ofte bliver sorte,
Dg Honning blandes tidt med Bitterhed,
Saa usormært neddaler Lyttens Stjerne,
Dg Haabets Fakkell vorder bleg og mat,
Vort Dnskes Maal sig taber i det Fjerne
Dg Modgangs Taage os omhyller brat.

Af Glædens Drom til bitter Sorg jeg vakktes,
Mit skjonne Haab og al min Fryd forsvandt;
Af Riddings-Haand jeg Smertens Bæger rakktes,
Dg onde Tunger kogne sammensvandt,
Den jeg i Verden over Alt mon skatte,
Der er min Barm først tændte Skovs Gnist,
Hvis Tab mig Intet kunde mer erstatte,
Mig rovet blev ved Kænker, Svig og List.

Rig var jeg ei, o! det var min Ulykke,
Foreldrene sig satte derimod,
De vilde ei vor Kjærlighed samtykke,
„Vor Datter“, sagde de, „er ham forgod“.
Constance! al! forsilde du opdaged'
Det skjulte Ræt, hvori man fanged dig;
Du saa forsilde, at du var bedraget,
Som jeg du var og blev utroftelig.

Dybt saaret var Constances troe Hjerte,
Sig Sukke snege fra beklemte Barm,
I eget Bryst hun dolge vil sin Smerte,
Men al! hun blegned' snart af Sorg og Harm
Ei Roser pryded' mer de smukke Kinder,
Men tunge Taarer tidt fra Diet gled:
I Livet mer hun ingen Glæde finder,
For stufset Haab hun sank i Graven ned.

Saa hjertekemt, saa forrigfuld ifinde
Jeg nu fra Sted til andet tumled' om:
Mit Haab var slutt og ingen Trost at finde.
Hver Blet mig syntes glædesløs og tom.
Omsider Sorgen vil jeg undertrykke
I Svir og Sværm blandt Daarers vilde Larm;
Men af det kun foroged min Ulykke
Dg tændte onde Lyfter i min Barm.

En Last en anden efter sig mon drage,
Alt mer fra Dydens Vei jeg gif,
Dg da i Lommen intet var tilbage,
Jeg pønsed' paa og snart ifinde fik
Bed andres Tab mit eget at oprette,
Men blev opdaget og for Ketten fort,
Dg Lovens Bud man kunde ei forsette,
Ei Bonner hjælp, Undskyldning blev ei hort.

Nu blev jeg fængslet, domt, og som Misdæder
Til Straffens Volig flur jeg vandre maa.
Min Frihed tabt med alle Livets Glæder
Var, hvad jeg nu med Skrak imodfaa.
Her Timerne saa langsomt monne glide,
Dg mørke Tanker gjorde Rinden bleg;
Her gjaldt det kun at tie og at lide,
Mens Tusind Dnsker sig fra Hjertet sneg.

Som Fuglen i sit snevre Gitterfængsel
Urolig stirrer hen mod frie Land,
Saa skued jeg og ventede med Længsel
At finde snart en god beleilig Stund,
For mig igjen i Friheds Stand at sætte
Dg fly til fjerne Land og Steder bort,
Dg da min Hensigt ingen kunde gjætte,
I Rattens Mulm det mig gelinged fort.

O, Frihed kjær, hvor er du blid at nyde!
Hoo dig har tabt, hans Barm er glædetom;
Dog ene den du Fryd og Fred kan nyde,
Som over Ret og Dyd og Lever from.
Ei Flygtningen sig deriblandt kan regne,
Han vennelos og frygtfom vandre maa!
Ham Nag og Mismod følger allevegne,
Paa ingen Blet han tror sig tryk at staa.

Gjort Gjerning kan, som gammelt Ordsprog siger,
Ei gjøres om og ikke ændres mer;
Man flygter vel, men Skjæbnen ei undviger,
Den følger vore Planer kun beleer.
Forovet Brode vist sin Straf indhenter,
Hvis andet ei Samvittighedens Nag;
Gjældbunden Mand betale maa med Renter,
Det feiler ei, det er en sikker Sag.

Nu tumled jeg i Skove, Bjerge Dale
Saa vide om, fra Sted til andet drog,
I Skjul jeg drog og frygtede for alle,
For hver, jeg saa, af Angest Hjertet slog.
Jeg manglede, og Nøden snart mig tvinger
At søge Bytte finde Skjul og Ly;
Men snart en talrig Skare mig omringer,
Jeg greben blev og fængslede paany.

Der laa jeg da i tunge Baand og Lænker,
Dg Bolt og Voiler trykked' Haand og Fod,
Dog snart igjen ved Snedighed og Kænker
Jeg fængslet brod, paany i Frihed stod.
Jeg skyndte mig i Rattens Mulm at flygte,
Som fredløs Mand jeg atter vanted om;
Men overalt man kjendte mig af Rygte,
Ufikker var jeg, hvor jeg gif og kom.

At flygte og paany at vorde Fange,
Det varede i mer end tretten Aar,
Dg mere end halvtredsinstyve Gange
Jeg fængsles og i Frihed atter staa,
Jeg streifed om i Norges hele Rige,
Af Landet ud jeg ogsaa kom iblandt,
Dog kunde jeg min Skjæbne ei undvige,
Der overalt i hver en Krog mig fandt.

Letfindig var min Fdræt og min Tale,
Ustadigt var mit Hjerte og mit Sind,
Jeg elsked' ingen, smigred' næsten alle
Dg drillede saamangen Pige fin.
Men, Tine! da mit Die dig fik skue,
Udelte mit Hjerte snart tilhorte dig,
Vi agted' ei de Farer os mon true,
Vi elsked' omt, os dromte lykkelig.

Saa tidt og ofte ved min Piges Side
Jeg dybt i Lundens stille Skygger sad,
Vi Trostfab spur, vi haabed' Dage blide.
Vi onsked' aldrig mer at skilles ad.
Tidt sagde hun med blid og kjerlig Stemme:
Min Ven, o, var vi hist paa frie Ryt!
Du skulde i min Favn hver Sorg forglemme
Og finde Fred og Fryd ved dette Bryst.

Frivillig Fængslet selv du gif imode,
O, elskte Trine for at redde mig;
Du Skjæbnen delte tro, men ei min Brøde,
Din unge Varm var fast uroffelig,
Du kunde ei din forste Elsker glemme,
Ei være trosøs mod din faldne Ven,
Mit Minde dybt i Hjertet du mon gjemme,
Naar Skjæbnens Storme rev mig fra dig hen.

Jeg maatte bort fra dig min Pige drage,
At dvæle stod ei i min egen Magt,
Ei fik dig se, ei Afsted med dig tage,
Som Fange jeg til fjerne Stad blev bragt.
Mig Lænkens tunge Vægt vel haardt mon trykke,
Men kued' ei, som Skilsmis' bragte Kval,
Og hvad mig saaret mest af min Ulykke
Var Tanken, dig jeg mer ei finde skal.

Ærkjendlig jeg min varme Tak fremtjender
Til dig, som var mig tro i Be og Vel,
Om end i denne Time Hjertet brænder
Af Onsker om din Lykke og dit Held.
O, kunde jeg for Diet evigt luffes,
Dog vide, du var glad og lyffelig,
Da rolig saa jeg Livets Lampe sluffes;
I Haabet, Trine, hilstet ser jeg dig.

Retfærdig Gud, som ene Hjertet kjender,
For dig hver lønlig Tanke ligger klar,
I Ydmyghed min Bøn til dig jeg sender:
Tilgiv af Naade, hvad jeg syndet har!
Og skal min Friheds Sol ei mer oprinde,
Stal Fængslet være Livets Maal og Med,
Saa lad min Sjæl i Dødens Time finde
Den Frihed, som for evigt varer ved!

Nu maa jeg lide og med Taalmod drage
Den Straf, som egen Daarskab mig paadrog,
O, vilde man heraf Exempel tage!
Og af min tunge Skjæbne vorde klog.
Held den, som tidlig Dydens Bei betrede,
Og paa sin Vandring altid følger den!
Hans Haab er skjont, hans Lon er rene Glæder,
Hans Dage svinde blidt og roligt hen.

Pris 15 Ore.